

Пѣсни народни за юнаци се пѣли на сватби, на хора, въ голѣми праздници, на сборове, на седѣнки и тѣки. Но да се събере хоръ въ 4 гласа и подъ команда всички да пѣятъ народни пѣсни или да свирятъ съ разни инструменти много лица, това нѣщо не било познато. А и турцитѣ не го позволявали: тѣ не обичали раята да има по-голѣмо изкуство отъ агитѣ.

Въ България едвамъ въ 1850 година се появило хорово пѣние предъ обществото, предъ народа, въ училището. Турцитѣ имали военна музика, но въ нея не приемали нито единъ българинъ. За да се развеселятъ понѣкога въ тържественъ день или, когато султанътъ ималъ нѣкой голѣмъ праздникъ, българитѣ викали цигански цигулари, които свирѣли съ цигулка, зурна и тѣпанъ. Понѣкога по-богати българи (чорбаджии) обикновено покрай дунавскитѣ градове наемали влашки цигулари (музиканти) да веселятъ тѣхъ и простия народъ около тѣхъ. Българитѣ смѣтали за невъзможно да се прехранватъ отъ музика и пѣние и казвали:

„цигуларъ кжща не храни“.

Съ хорово пѣние и съ оркестрова музика на български деца се решилъ да се заеме Добри Войниковъ и той успѣлъ въ дѣлото си, защото показалъ голѣма любовъ къмъ работата си и се трудилъ неуморно.

Родно мѣсто и родители.

Добри Войниковъ е роденъ въ Шуменъ въ 1733 г. Баща му билъ свещеникъ, на име Василь; отличавалъ се съ хубавото си черковно пѣние и съ изкусното си свирене на окарина. Казватъ, че когато свещеникъ Василь запѣвалъ въ черква, хората се смирявали и набожно се кръстѣли, а когато въ дома си засвирвалъ съ окарината народни пѣсни, народътъ се събиралъ въ двора му и засмѣно зѣпалъ въ прозорцитѣ и въ чардака. За зла честь, бащата наскоро починалъ. Малкиятъ Добри останалъ сиракъ съ по-голѣми отъ него